

Ne želim biti drugačija!

Eliza Broadbent

(temeljeno na istinitoj priči)

»Vrijednost je duša velika u očima Božjim«
(Nauk i savezi 18:10).

Mika se uvijek radovala tečaju plesa. Voljela je slušati glazbu. Voljela je vježbati svoj pokret leptira i pogoditi ga točno. I posebno je voljela kad se cijeli razred zajedno kretao. Kad su činili to, bilo je kao da su plesači svi isti. Činilo se kao da nije jedina s Downovim sindromom.

Danas su učili novi plesni korak. Mika je gledala kako njezina učiteljica skače u zrak. Gledala je kako druge djevojčice pokušavaju. Neke su odmah uspjele. Nekima je trebalo nekoliko pokušaja. Mika je pokušavala i pokušavala, ali jednostavno nije mogla uspjeti.

»Hoćete li mi pomoći, učiteljice?« upitala je Mika.

Djevojčica do nje pogledala je Miku. Zatim se nagnula prema prijateljici. »Zašto ona govori

tako?« šapnula je. Obje su se djevojčice okrenule i pogledale Miku.

Na putu kući s tečaja, Mika je bila tiha cijelim putem.

Kad su stigli kući, mama je mijesila tijesto u kuhinji. Imala je brašno na obrazu. To bi Miku ponekad nasmiјalo. Ali danas je samo pustila torbu na pod i utonula u stolicu za stolom.

»Kako je bilo na plesu?« mama je upitala.

»Užasno«, rekla je Mika. »Tražila sam pomoć i djevojčica je rekla da govorim čudno. Tada je buljila u mene.« Mika je spustila pogled. »Ne želim više ići na ples.«

»O, Mika!« rekla je mama. »Tako mi je žao. Tata i ja volimo te gledati kako plešeš. Toliko smo ponosni na to kako naporno radiš!«

Mika je osjetila kako joj suze dolaze. »Ne volim Downov sindrom u meni. Ne volim da mi je lice drugačije. Voljela bih da mi nije tako teško naučiti nove stvari. Moram čak vježbati govoriti!«

Tata je sjeo s Mikom i zagrlio ju. »Mika, mi te *toliko* volimo. Ne bismo ništa mijenjali na tebi.«

Ali Mika je samo odmahнула glavom i pokrila lice svojim rukama. »Ne želim biti drugačija. Želim da Downov sindrom bude izvađen iz mene!«

Mama i tata bili su tihi nekoliko trenutaka.

»Imam ideju«, rekla je mama. Mika je provirila iznad svojih ruku. »Zašto se ne pomoliš i pitaš Nebeskog Oca što *on* osjeća za tebe?«

Mika je razmislila o tome. Voljela je izgovarati molitve. Polako je kimnula. »Možeš li zapisati pitanje tako da se mogu sjetiti što pitati?«

Mama je zapisala pitanje. Tada je Mika uzela papir i otišla u svoju sobu pomoliti se.

Kad se vratila u kuhinju nekoliko minuta kasnije, Mikino je lice sjalo poput svjetiljke. »Nebeski Otac je odgovorio!« rekla je.

»Što je rekao?« mama je upitala.

»Rekao je: 'Mika, ja te volim takvu kakva si', ona je odgovorila. »I rekao je to GLASNO!«

Sljedećeg tjedna na plesu Mika se nije brinula što su druge djevojčice mislile o njezinom Downovom sindromu. Umjesto toga, primijetila je drugu djevojčicu, Sari, koja je izgledala tužno. I Sara je imala poteškoća naučiti neke nove pokrete.

Kad je Mika došla kući, odlučila je napisati poruku Sari. Nacrtała je puno srca. Mama joj je pomogla s pisanjem.

»Draga Sara«, napisala je Mika. »Ti si odlična plesačica. Ja želim biti tvoja prijateljica. Sretna sam što si u mom razredu plesa.«

Mika je jedva čekala dati Sari poruku. Željela je da se i Sara osjeća sretnom i voljenom na plesu. ●

Autorica živi u Uti, SAD.

